

FAZEKAS LEVETE ALIAS KÖCSÖGGYÁROS
AVAGY BABESZTAM

EGY BURSCH HALÁLA

LÉPTEIT SZOMORÚAN VERTÉK VISSZA A KÖRNYÉK FALAI. A szürke, sötét járdán érkezett haza. Elővette kulcsait, kicsit bénázva kereste ki, hogy melyik nyitja a fekete kaput. Mögötte ott vártak a kutyái, de ő egyszerűen átgázolt rajtuk. Az ajtó búskomoran kinyílt, nyikorgott egyet. Belépett szobájába, ledobta a nehéz táskát, lerúgta fáradt cipőjét és zokogva rogyott le az ágya szélére.

ESZÉBE JUTOTTAK A BARÁTOK, a szép emlékek, de ezek nem hoztak már számára örömet. Erőt vett rajta az üres szomorúság. Zsebéből előhúzza telefonját, küldött egy-egy üzenetet azoknak, akik fontosak neki. Hazudott valami szépet, hátha örömeiket lelik benne.

LETÖRÖLTE KÖNNYEIT, ODASÉTÁLT SZEKRÉNYÉHEZ. Kihúzta annak ajtaját, majd elővette a régi, kopott Aufot. Azt az Aufot, melyet Firmájától, Barátjától örökölt és melyben megannyi jó Szakestély illata kapott otthont. Eszébe jutott, amikor először viselt egyenruhát, amikor először járt Selmecen, amikor komolypoharával barátai szívéhez szólhatott. De már csak emlékek ezek – gondolta, s lerakta a székre, még egyet pihenni a szép Egyent.

AZ ELŐTÉRBEN KINYITOTTA A CIPŐSSZEKRÉNYT, belőle kivette a régi bőrcipőt. Megkopott, de nem szakadt még el. Kihúzta a felső fiókot, belenyúlt, elővette a rongyot, a keféit és a cipő-boxot. Leült a lépcsőre, megpróbált életet lehelni a régi, hú lábbelibe. Vehetne újat, hisz már régóta dolgozik, telne rá, de az új cipőben soha nincs emlék, nincs rajta örömteli kopás.

MIKOR VÉGZETT, ESZÉBE JUTOTT SZERELME, kinek ma még nem írt semmit. Leírta neki, hogy szereti, hogy senki nem szerette úgy, mint ő. De már nem is volt benne biztos, hogy ezek saját gondolatai. Nem látott mást maga előtt, csak a fájó, kilátástalan sötétséget.

VISSZATÉRT SZOBÁJÁBA, levette mindennapi ruháját, felvette a rikítóan fehér inget, az elegáns, vasalt fekete nadrágot, egy pár új, illatos fekete zoknit, fekete bőr övével átkötötte derekát.

LEÜLT AZ ÁGYA SZÉLÉRE ISMÉT, UTOLJÁRA, mindenkiért elhul-
latott egy könnyet, kit szeret: szerelméért, barátaiért. Nagy nehezen feltápáskodva nyúlt fáradt kezeivel a szék támlájához, felvette az öreg Aufot, szép lassan begombolta azt. Mint egy szertartás.

ÉJJELI SZEKRÉNYE ALSÓ FIÓKJÁBÓL ELŐVETTE A MÁR RÉGES RÉGEN ODAKÉSZÍTETT VONTATÓKÖTELET és a csillárra szegezte tekintetét. Remegő kézzel állt hozzá hevenyészett csomót kötni. Fellógatta, mérnökiesen kimérte, hogy elég távol legyen a földtől. Felvette óráját, melyet szüleitől kapott érettségire, balekgyűrűjét, mely az évek során befeketedett.

KÖRÜLNÉZETT UTOLJÁRA SZOBÁJÁN, elrakta a lerúgott pár cipőt, táskáját a székre helyezte. A földön heverő szennyest berakta egy kosárba, nem, mintha valaha is hordja majd azokat a ruhákat valaki.

FELÁLLT AZ ÁGY SZÉLÉRE, elmormolt egy imát, de már nem is tudta kinek, minek. Elnótázott halkán egy gyásznótát, majd nyakába akasztotta halála eszközét. Vett egy mély levegőt, s lelépett az ágyról. Lába többet nem érte a koszos földet.

MIKÖZBEN UTOLSÓ PILLANATAIBAN FULLDOKOLT, eszébe jutott ismét a sok ember, rájött, hogy őt sokan szeretik, csak magát nem látta soha méltónak a szeretetre. Most ezerszeresen adja át saját fájdalmát. Önzősége vitte a halálba. Eszébe jutott Jézus Krisztus, ki soha nem jött le a keresztről, mint ahogy most ő tette. S hiába kapálózott, hiába volt hevenyészett a csomó, hiába szenvedett éveket, hiába szeretett és anyja keblén hiába szívta magába az életet. Késő volt mindent megbánni, utolsó lehellete is elhagyta testét és végleg távozott az elők sorából. Szeme elől eltűnt a szoba, a szakestek szép emléke, szeretője csókja jéghidegen tapad ajkához. Elszorult a torok, melyen annyi felszólalást, szép üzenetet intézett társaihoz. Nem énekel már nótákat, elhalkult a barátság himnusza.

AZTÁN EGYSZER CSAK CSEND ÉS SEMMI. Olyan mély, mely a lelke mélyén se létezett soha. Kereste a túlvilágot. Megpróbált emlékei ködébe kapaszkodni. Ez lenne a halál? Semmi? Csupán én? Se Isten, se ember? Se Lucifer, se Dante hét pokla? Nincs se hideg, se meleg. Csupa semmi. Majd ebből a semmiből megjelent előtte a pokol kapuja. Nem várt mást, tudta, hogy ez lesz sorsa.

VÁRTA A BÜNTETÉST, de az nem volt más, mint az, hogy az örökkévalóságig nézhetne, hogyan gyászolják szerettei, hogyan hullat érte könnyet az a barát, akit még soha nem látott sírni. Legjobb barátjába beleszorult a gyásznóta. Édesanyja rég kisírta szemét, elfogytak könnyei. Szerelme magába zuhanva bandukolt a ravatalozó felé. S ezek mind jó emberek, Mennybe mennek fel. Soha többet nem találkoznak, s soha többet nem kérhet bocsánatot. Már amúgy sem kaphat. Felüdülés lenne tűzben égni, örökké üstben forni. Felüdülés lenne a semmi is. Nem kéne szembenézni tettei súlyával, utolsó bal lépésének lábnyomával.

BETELJESEDETT MINDAZ, AMITŐL LEGJOBBAN FÉLT. Hogy saját szenvedésével a hozzá közelállóknak halálos sebet ítelt. S nem tudja, pokolban él-e, vagy csupán abban a semmiben, melyre annyira vágyott.